

MAGÁNYOS

GEOFFREY HOUSEHOLD

VADÁSZ



Grand
Selection

„MESTERMŰ! Egy bestseller, mely újradefiniálta saját műfaját.

Ian Fleming *James Bond*-sorozata, David Morrell *Rambója* és Frederick Forsyth *A sakál napja* című regényei mind magukban hordozzák a hatásának jeleit.”

– Robert Mcfarlain, *The Guardian* –

MAGÁNYS

GEOFFREY HOUSEHOLD

VADÁSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

A magányos vadász individualista, a fajtársaitól való elkülönülése pedig csak fokozza ravaszságát és vadságát. Ezek az elszigetelt vadállatok – amiket gyakorta kínoz krónikus fájdalom, vagy az özvegységbe örültek bele – alkalmanként mind a húsevők, mind a növényevők között előfordulnak. Többnyire hímek, bár a vízilovak esetében az öreg tehenek kiszámíthatatlansága és vadsága figyelemre méltó.

NEM HIBÁZTATHATOM ŐKET. Végére is nem kell ahhoz sasszem, hogy lelőjünk egy nagyvadat, így amikor rajtam ütöttek, miközben ötszáz méterről a teraszt figyeltem, természetes volt, hogy levonták a megfelelő következtetést. Az eljárásuk pedig, meg kell hagyni, diszkrét volt. Nem vagyok egy szokványos anarchista vagy fanatikus, még csak olyan benyomást sem keltek, mintha politikai ügyekhez lenne közöm, jóllehet Dél-Angliában érintve voltam egy mezőgazdasági választókerület képviselőjeként, de ez vajmi kevésbé számít politikának. Brit útlevéllal rendelkeztem, és ha egyszerűen csak odasétálok a házhoz, ahelyett, hogy megfigyeltem volna, talán még ebédre is meghívják. Túl bonyolult probléma volt ez dühödt embereknek egy délutánra.

Alighanem azon tűnődtek, hogy vajon, úgymond, hivatalosan béreltek-e fel erre a küldetésre, ám úgy hiszem, ezt a gyanút aztán elvetették. Egyetlen kormány sem – s mind közül legkevésbé a miénk – buzdít merényletekre. Vajon inkább szabadúszó lehetek? Ez nagyon valószínűtlennek tűnt, hiszen a vak is látja, hogy nem vagyok egy bosszúálló angyal. Akkor hát mégis minden bűnözői szándéktól mentes vagyok, vagyis – ahogy azt állítom – sportkedvelő, aki nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy megkísérelje a lehetetlent?

Két-három órányi faggatózás után láttam, hogy sikerült megintgatnom őket. Nem hittek nekem, mégis kezdték elfogadni, hogy egy unatkozó és gazdag angol, aki minden közönségesebb vadat elejtett már, perverz örömet lelhet abban, ha a földkerekség legnagyobb vadját veszi célkeresztbe. De még ha a magyarázatom igaz is, és a vadászatom jellege tisztán formális volt, az sem számít. Nem hagyhatlak életben.

Addigra, persze, már alaposan ellátták a bajomat. A körmöm lassan visszano, de a bal szemem lényegében még mindig használhatatlan. Ez nem az az eset volt, amit egy bocsánatkéréssel helyrehoz az ember. Valószínűleg festői temetést rendeztek volna nekem, vadászok díszlövésai és kürtszó mellett, elegáns, parókás fők jelenlétében, és mint sporttársnak, kőből obeliszket is emelnek az emlékemre. Jól értenek az ilyesmihez.

A helyzet az volt, hogy elbaltázták. Elcipeltek egy szikla széléhez, aztán kilógattak rajta, úgy, hogy csak a kezemmel kapaszkodtam. Ravasz húzás volt. Az, ahogy a durva sziklába kapaszkodtam – nagyjából –, magyarázattal szolgálhat az ujjaim állapotára, amikor majd megtalálnak. Persze hogy kapaszkodtam – nem tudom, mennyi ideig. Nem értem, miért nem voltam kész meghalni, látva, hogy nincs reményem a túlélésre, meg aztán, ha gyorsabb a vég, kisebb a fájdalom. De nem álltam készen. Az ember mindig reménykedik – már ha lehet reménynek nevezni, hogy épp egy sziklába kapaszkodunk. Nem vagyok túl civilizált, hogy hatástalan maradjon rám az az erő, amely a nyulat futásra készíti, amikor üldözi egy hermelin. Felteszem, a nyúl nem reménykedik semmiben. Az elméje nem ismeri a jövő képzetét. Mégis fut. Én is lógtam, amíg le nem estem.

Bizonytalan voltam, hogy meghaltam-e vagy sem. Mindig is hittem abban, hogy a tudat fennmarad a fizikai halál után (bár arról

nincs elképzelésem, hogy mennyi ideig), ezért úgy gondoltam, alighanem halott vagyok. Pokolian sokáig zuhantam, ezért nem tűnt észszerűnek, hogy életben lehetek. Majd egy félelmetes pillanatban megjelent a fájdalom. Úgy éreztem, mintha a combjaim hátsó felét és az ülepeimet leszaggatták, letépték, ledörzsölték volna – le, véglegesen. Semmi kétség, visszavonhatatlanul megváltam számos eleven részemtől.

A következő gondolatom a halál utáni vágy volt, mert nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy egy élő sárkupac vagyok. Pépes anyag vett körül, amelynek közepén továbbra is jelen volt abszurd tudatosságom. Azt gondoltam, ez az iszap én magam vagyok; vér ízét éreztem. Aztán felötlött bennem, hogy ami a testem körül puhán elterül, valódi dágvány is lehet, és hogy a vér íze független attól, mibe is estem.

Egy mocsárfoltba csapódtam be, ami kicsi volt, de mély. Arra következtettem tehát, hogy életben vagyok – jóllehet, ma még mindig haboznék tartós érvénnyel kijelenteni, hogy élek –, de nem láttam és nem éreztem a sérülések fokát. Sötétség vett körül, és teljesen zsidadt voltam. A fűcsomók tövébe kapaszkodva vonszoltam onnan ki magam, mint egy sárral bevont, rejtőzködő mocsári lény. A láp fölött meredeken emelkedő kavicsos rész terült el. Szemmel látható volt, hogy esés közben végigszántottam. Fájdalmat már nem éreztem. Meg tudtam győzni magam, hogy nem vagyok súlyosabban sérült, mint amikor kilógattak a szikláról; ezért elhatároztam, hogy elhagyom a helyet, mielőtt visszajönnék a holttestemért.

Bár erről akkor mit sem tudtam, jócskán volt rá időm; addig nem készültek felkutatni a tetemet, amíg az ki nem hűlt, és amíg nincsenek velük elfogulatlan szemtanúk. Úgy tervezték, hogy a szerencsétlenül járt baráti sporttárs érintetlen testét véletlenül fedezik majd

fel, s a vele megesett, tökéletesen nyilvánvaló történéseket leolvassák a komisz, sziklás meredélyről, amelyről lecsúszott.

A sziklafal lábánál elterülő táj ritkás erdőség volt. Nem emlékszem másra, csak vékony és vastag árnyakra körülöttem. A kép a fejemben annyira homályos, hogy lehetek volna azok akár búvóhelyek, felhők vagy a tenger hullámai. Becslésem szerint egy-két kilométert haladhattam, majd a sűrű sötétséget már megfelelőnek tartottam az ájuláshoz. Az éjszaka folyamán többször visszanyertem az eszméletemet, de aztán hagytam elsiklani. Hajnalig nem tértem vissza ebbe a gondterhes világba.

Amikor világosodott, próbáltam lábra állni, de persze nem tudtam. Nem tettem második kísérletet. Hacsak megmozdultam, a jó kis sártapasz, ami bevont, meglazult. Ahányszor egy megkérgesedett darab leesett, vérezni kezdtem. Nem, a sarat biztosan nem akartam piszkálni.

Tudtam, merre van a víz. Sosem láttam azt a patakot, így a bizonyosságom az irányt illetően talán annak köszönhető, hogy tudat alatt emlékeztem a térképre. De tudtam, hol van a víz, és arra igyekeztem. Hason kúszva haladtam, a könyökömet használtam a lábam helyett, és olyan nyomot hagytam magam mögött, mint egy sebesült krokodil, csupa nyálkát és vért. Nem mentem bele a patakba – a világ minden kincséért sem mostam volna le magamról a sarat, meggyőződésemm volt, hogy az tartja benn a belsősegeimet –, de elvonzoltam magam a széléig.

Egy űzött vad észjárását követtem; vagy az észnek talán köze sem volt hozzá. Nem tudom, vajon egy városi hivatalnok elméje is ugyanígy működött volna-e, de azt hiszem, igen, ha elég nagy fájdalmat érez. Súlyos sérülést kell elszenvedni ahhoz, hogy eljussunk

az elmúlás küszöbére, ahol az ember többé nem gondolkodik azon, mit kell tenni, csak megteszi.

Olyan nyomvonalat hagytam, ami bevezetett a patakba. Elkészítettem a víz széléig, ittam, és az öt centiméter mélységű, sekély vízben körbefordultam, hogy elmossam a dagonyázásom jeleit. Követhetik a nyomaimat a rejtkehelyre, ahol az éjszaka hevertem, és onnan a vízig. Ám, hogy merre mentem, amikor kijöttem a vízből, azt már találgatniuk kell.

Nem voltak kétségeim afelől, hogy hova megyek, a döntésért pedig gyakorlatias őseimnek lehetek hálás. A szarvasok felfelé vagy lefelé haladnak, és egy bizonyos ponton elhagyják a vizet, amit aztán a vadász orra vagy szeme bemér. A majom nem tenne semmi ilyesmit; összekuszálja a nyomait, és eltűnik a harmadik dimenzióban.

Miután megfordultam a sekély vízben, visszafelé kezdtem kúszni – vissza, egyre tovább az átkozott hüllőscsapáson, amit magam után hagytam. Könnyen nyomon követhető volt – valóban olyan egyértelmű, mint egy vidéki országút, hiszen az arcomat úgy húsz centivel emelhettem a talaj fölé. Utólag belegondolva, csodálkozom, hogyan nem vették észre a patak felé követve a nyomaimat, hogy a fű egy része rossz irányba hajlik, tehát visszafelé is el kellett haladnom az útvonalamon. De ki az ördögnek jutna ilyesmi eszébe? Nincs arra szabály, milyen nyomot hagy az ember maga után, mikor a földön vonszolja a beleit, és egy ilyen irdatlan nyomvonalon nyilvánvalóan szükségtelen részleteket keresni.

A visszafelé megtett túráim egy vörösfenyőcsoporthoz vezetett, ahol a föld puha volt, és aljnövényzettől mentes. Nekitámaszkodtam az egyik fa törzsének, amire fel akartam mászni. A legalsó ág a talajtól alig több mint fél méterre nyújtózott; fölötte egy másik, majd egy

újabb – édes illatú, koromfekete ágak, olyan közel egymáshoz, mint egy létra fokai. A karom izmai sértetlenek voltak. Addigra már túltettem magam a testem felületei miatti aggodalmon.

Amíg szemmagasságnál jócskán följebb nem értem, nem mertem a bakancsaimat megpihentetni valamelyik ágon, mert olyan szárnyomokat hagytak volna hátra, ami senki figyelmét nem kerülhette volna el. Az első három méteren egy lendülettel másztam fel, és tudtam, hogy minél hosszabban időzöm egy ágon, annál kevesebb erőm marad, hogy elérjem a következőt. Fél percig kényszerítettem magam, hogy egyik kezemet a másik fölé nyújtogassam, mint két, felváltva működő dugattyút, isten tudja, milyen hajtóerőtől vezetve. Mint azzal a barátaim néha vádoltak, büszkén hagytam a testem elsatnyulni. Igazuk volt. Ám azt nem tudtam, hogy ilyen gyöttelekre is rávehettem magam, mint ez a fára mászás.

A többi már könnyebben ment, mert most hagytam, hogy a lábam tartsa meg a súlyomat, és minden egyes felhúzódkodás előtt kedvem szerint tarthattam szünetet. A lábam nem ernyedte volt, hanem mozdíthatatlan. Ez nem jelentett hátrányt. A sűrű lombú fa apró ágai közé beékelődve nem eshettem le. Ahogy a fa kúpos, szűkülő csúcsa felé másztam, az ágak vastagabbak, kisebbek és zöldebbek lettek, és elakadtam. Ez elég jól jött nekem, mert újra elájultam. Igaz, ez luxus volt számomra, már-már bűn.

Amikor magamhoz tértem, a fa könnyű szélről ringatózott, és tapintani lehetett a békességet. Lágy, oltalmazó érzés járt át, már egyáltalán nem érdekelt a jövő. Úgy tűnt, mintha parazita lennék a fán, amihez hozzá is nőttem. Nem tapasztaltam fájdalmat, sem éhséget, sem szomjúságot, és biztonságban voltam. Egyetlen tovatűnő pillanatban sem volt semmi, ami bánthatott volna. Kizárólag a jelenre foglalkoztam. Ha valami elvárásom támad, akkor szembetalálom

magam a kétségbeeséssel, de egy űzött emlős, aki éppen megpihen, a kétségbeesést csak annyira képes megtapasztalni, mint a reményt.

Már kora délután lehetett, amikor meghallottam a keresőcsapat hangjait. Figyelhettem őket, ahogy északi irányból ereszkednek le a lejtőn a rejtekhelyem felé. A nap a szemükbe tűzött, és esélytelen volt, hogy az arcomat, amit a vörösfenyő puha zöld tollai közé fúrtam, észrevegyék. Tudomásom szerint a lábam nem vérzett, márpedig az alsó ágakra aláhulló cseppek azonnal elárulhatták volna a jelenlétemet. A kezem nyomán láthatóak voltak ugyan halvány vérfoltok, ha valaki alaposabban megnézi, de a félig megvilágított fa közepén, a fekete ágakon nem ötlöttek az ember szemébe.

Három egyenruhás rendőr trappolt le a domboldalon: testes, közönyös fickók, akik élvezve a napsütést, jó hangulatban követtek egy egyszerű öltözetű férfit, aki úgy ment előttük a nyomaimban, mint-ha azok kutyát sétáltattak volna. Felismertem. Ő volt a magánnyomozó, aki a kikérdezésem első részét végezte. Igazán obszcén módszert javasolt arra, hogy kihúzzák belőlem az igazságot, és már neki is látott, amikor kollégái tiltakozni kezdtek. Nem az eljárás ellen volt kifogásuk, de azzal érveltek, hogy később még szükség lehet a holttestemre, így azt nem szabadna észszerűtlenül megcsonkítva hátrahagyni.

Amikor közeledtek, hallottam a beszélgetésük egyes foszlányait. A rendőröket a keresésem közben tisztességes aggodalom vezette. Az igazságról mit sem tudva azon tanakodtak, vajon férfi vagy nő nyomában vannak, és hogy az eset baleset volt-e, vagy öngyilkossági kísérlet. Ahogy a szavaikból kivettem, valaki értesítette őket, hogy éjszaka kiáltást vagy zuhanás hangját hallotta; aztán a nyomozó diszkrét irányítása mellett megtalálták a hátizsákot és az általam megbolygatott lápfoltot. Természetesen nem tudtam rögtön kihámozni mindent.

Csak egyes részletek jutottak el hozzám. A fámhoz lapultam, és miközben őket hallgattam, átjárt a természet hatalmas jóságának érzete. A szavaikat csak utólag tudtam értelmezni.

Amikor meglátta, hogy a hullóéhez hasonlatos nyomaim a vörös-fenyőfa-csoport közepette enyésznek el, a privát kopó nekilendült és parancsokat osztogatott. Biztos volt benne, hogy a fák alatt rám találhatnak majd, és odakiáltott a három társának, hogy fussanak a facsoport túloldalára, ha netán el akarnék menekülni, ő maga pedig előrearaszolt az alacsony ágak alatt. Kis híján leleplezte magát, hiszen feltételezésük szerint már alig vártam, hogy segítség érkezen, ám ő egymagában akart rám találni. Ha netán még életben lennék, diszkréten végeznie kellett velem.

Gyorsan haladt el alattam, aztán kiért a nyílt terepre. Hallottam, hogy átkozódik, amikor rájött, hogy nem álltam meg az erdőben. Később távolról hallottam még a hangjukat, ahogy a patakpart mentén kurjongatnak. Ez meglepett. A patakra előzőleg, természetesen, csak mint reggeli utam állomására gondoltam.

A hajtóvadászatból többé semmit sem láttam. Néhány órával később sűrű csobbanások és izgatottság hangjai értek el hozzám a víztől. Valószínűleg a medret kutatták át a holttestemet keresve. A patak völgyében egy keskeny hegyi folyó volt, elég gyors ahhoz, hogy egy embert magával sodorjon, amíg egy szikla vagy egy örvény az útját nem állja.

Este kutyák hangját hallottam, és meglehetősen megijedtem. Reszketni kezdtem, és megint éreztem a fájdalmat, nyilallást, szúrást és lüktetést. A fájdalom teljes szimfóniája szólalt meg bennem, amiben minden tagom pontosan követte a szívem diktálta ritmust, esetleg néha fél hanggal lemaradt tőle. A gyógyító fa erejének köszönhetően visszatért belém az élet. A kutyák talán megtaláltak volna, de a

gazdájuk, bárki volt is, erre nem adott nekik esélyt. Nem vesztegette az időt arra, hogy olyan nyomot kövessen velük, amit ő maga is könnyen követne, inkább a folyót pásztázta fel és alá.

Amikor leszállt az éj, leereszkedtem a fáról. Lábra tudtam állni, és két bot segítségével képes voltam lassan mozogni zibbadt és merev lábaimon. Gondolkodni is tudtam. Az előző huszonnégy órában a mentális tevékenységeim egyikét sem lehet gondolkodásnak nevezni. Hagytam, hogy a testem átvegye az irányítást. Többet tudott a menekülésről és a gyógyításról, mint én.

Meg kell próbálnom magyarázatot találni a viselkedésemre. Ezt a vallomást, ha nevezhetem így, azért írom, hogy megtartóztassam magam a múlton merengéstől, hogy lejegyezzem, ami történt, abban a sorrendben, amelyben megesett. Nem vagyok elégedett magammal. Bízom benne, hogy ezzel a ceruzával és füzetrel sikerül tiszta képet teremtenem. Létrehozom második önmagamot, a múlt emberét, aki viszonyításul szolgálhat a jelen embere számára. Azért pedig, hogy ha netán amit írok, véletlenül vagy szándékosan, valamikor is nyilvánosságra kerülne, nem említem a kilétemet. A nevem széles körben ismert. Gyakran és elkerülhetetlenül becsméreltek a szalagcímek, a filléres sajtó pedig méltatott.

Meggyőződésem szerint a vadászkalandom eléggé ártatlanul vette kezdetét. Mint a legtöbb angolnak, nem szokásom nagyon mélyen érdeklődni az indítékok iránt. Nem telik kedvem és nem is hiszek a hidegvérű tervezésben, eredjen akár tőlem vagy bárki mástól. Emlékszem, megkérdeztem magamtól, mikor a fegyver távcsövét csomagoltam, mi az ördögöt akarok vele, de éreztem, hogy még hasznos lehet.

Kétségkívül igaz, hogy – a kíváncsiságtól hajtva, mely mindannyiunk sajátja – eltűnődtem a nagy ember őrzésének módjairól és arról, miként lehetne azokat kijátszani. Kéthetes sportcélú utazáson

voltam Lengyelországban, melyet a határt átlépve meghosszabbítottam. Meglehetősen céltalanul változtattam helyet egymás után, és mivel minden esti szállásommal egy kicsit közelebb jutottam a Házhoz, megszállottja lettem a gondolatnak, hogy becserkészem a vadat. Azóta egyszer-kétszer feltettem magamnak a kérdést, hogy miért nem hagytam hátra a puskát. Szerintem a válasz az, hogy ez ellentmondott volna a krikett elvének.

A rendőrségi védelem azon a feltételezésen alapul, hogy a bérgyilkos az egy félőrült idióta egy otromba, rövid hatótávú fegyverrel – bombával, pisztollyal vagy késsel – felszerelve. Nyilvánvaló, hogy az olyan ember, aki kiváló lövész és jártas nagy vadak becserkészésében és elejtésében, tartózkodna a politikai vagy bármely más gyilkosságtól. Valószínűleg nincs mit sérelmeznie, és ha mégis, a puska eszébe sem jutna, mint a jogorvoslat eszköze. Nekem sincsenek sérelmeim. Aligha vehető számba sérelemként, ha az illető triviális magánéletét és terveit felborítja az európai zűrzavar. Nem tudom elképzelni magam szerelmes olasz hőstenorként, aki épp a bariton felé döfköd egy törrel.

A mondandóm lényege, hogy egy Bond Street-i puska nem olyan fegyver, amelyre a testőr számít, mert egy potenciális gyilkos nem tudja kellően elsajátítani a használatát. A titkosrendőrség minden olyan személy politikai előzményeit ismeri, aki szemben áll a rendszerrel, és nem hagyja, hogy egy ilyen ember alkalmas fegyverrel rendelkezzen, magával hordja, vagy mesterlövészé képezze magát. Tehát a bérgyilkos kénytelen olyan fegyvert használni, amely könnyen elrejthető.

No, mármost, gondoltam, itt vagyok én egy puskával, hozzá való engedéllyel és jó okkal arra, hogy magamnál tartsam. Tudományos kíváncsiságból vizsgáljuk meg, van-e esély az ilyen becserkésésre és

az efféle vadászsákmányra. Ennél nem mentem tovább. Nem terveztem semmit. Mindig is szokásom volt hagyni, hogy a dolgok menjenek a maguk útján.

Vonaton hazaküldtettem a poggyászatot, és az utolsó mintegy százötven kilométert gyalog tettem meg, mindössze egy hátizsákkal, a távcsöves puskámmal, térképekkel és látcsővel felszerelve. Éjjel meneteltem. A napvilágnál egy-egy farakáson vagy zombékosban pihentem meg. Soha semmit nem élveztem ennyire. Bárki, aki néhány mérföldre megközelített már egy ragadozót, megértené, milyen pompás, izgalmas vállalkozás volt az utolsó másfél százon láthatatlanul osonni előre, az emberi lények csapatától elszakadt magányos példányok, a domboldalakon váratlanul gyalogosan felbukkanó fiatal férfiak tekintetétől észrevétlen. Két legyet ütöttem egy csapásra. Feléledt bennem a kalandvágy érzete és – igazából nem is tudom, miért írtam két legyet. Csak egy légy volt: a vad becserkészésének öröme.

Hajnalban érkeztem a helyszínre, és felderítéssel töltöttem az egész napot. Aggasztó volt ez a nap, mert a Házat körülvevő erdőben rendkívül hatékony járőrözés folyt. Fától fáig és vízmosástól vízmosásig osonva tettem meg a körutam nagy részét, de csak a földön halva voltam igazán biztonságban. Többször elrejtettem a puskámat és a távcsövemet, attól tartva, hogy biztosan megállítanak és kérdőre vonnak. Ez sosem történt meg. Alighanem láthatatlan lehettem. Megtanultam kiismerni az árnyékokat és azt a trükköt, hogyan álljak mozdulatlanul olyan helyzetben, hogy azok szétszabdalják és foltokkal fedjék a kontúrjaimat, mégis előfordultak olyan esetek, amikor még egy orrszarvú is észrevehetett volna.

Ezen a helyen teljes mértékben számításba vették egy puskatámadás lehetőségét. A terasz és a kertek fölé emelkedő minden ponton

irtások voltak; senki, még rendkívül éles szögből sem lőhetett fedezék mögül. Rengeteg nyílt tér volt, ahol az örök folyamatosan járőröztek. Ezek közül a legszűkebbet választottam, úgy ötven méter széleset, amely a sűrű erdőnél kezdődött, és egy alacsony szikla széléig tartott. A szikla fölötti füves lejtőről teljes rálátás kínálkozott a teraszra és az arra nyíló ajtókra. A távolságot ötszáz méterre becsültem.

Az éjszakát tülevél derékaljon töltöttem, jól elrejtve a fa ágai alatt, megettem az élelmem maradékát, majd zavartalanul aludtam. Kevéssel hajnal előtt pár méterre leereszkedtem a sziklán, és lekuporodtam egy párkányra egy kiugró könyölvány takarásában, így rejtve maradhattam bárki elől, aki a szikla széléről nézne le. A távolból felfelé vizslató tekintetek elől kellően biztonságos rejtekhelyet nyújtott egy súlyos gyökereivel a kavicsos felszínbe csimpaszkodó satnya bodzafa. E görnyedt testhelyzetemben a puskám hasznavehetetlen volt, de nagyon jól lehetett látni, ha a nagy ember kijön, hogy játszszon a kutyájával, megszaglássza a rózsáit vagy utasításokat osszon a kertészének.

A tisztás alsó részén egy ösvény futott keresztül, közvetlenül a fejem felett, és az erdő alsó széle mentén vezetett tovább. Kiszámoltam, milyen időközönként hangzanak fel lépések, és megállapítottam, hogy valaki tizennégy percenként vág át a tisztáson. Amint erről meggyőződtem, előbújtam a rejtekhelyemről, és követtem őt. Át akartam látni az őrzárata pontos útvonalát.

Az őr bámulatos fizikummal rendelkező fiatal férfi volt, akiről lerítt a hűség, de úgy tippeltem, hogy aligha járt még életében egy iparvárosnál nagyvilágibb helyen. Akkor sem látott volna meg, ha felbotlik bennem. Viszont pontosan érzékelt, hogy nincs egyedül, mert újra és újra hátratekintgetett a válla felett, és a bokorra vagy a buckák felé bámult, ahol megbújtam; de persze a furcsa érzést az

idegességre vagy a képzeletére fogta. Tiszteletet nem, de rokonszenvet éreztem iránta. Húsos, nyílt arcú, életerős ifjú volt, jól működő ösztönökkel – egy fiú, akit szívesen tanítottam volna. Az arckifejezés, amikor elejti élete első tigrisét, kárpótolt volna, amiért egy hónapig kibírtam naiv elképzeléseit.

Miután követtem és bejártam az útvonalát, tudtam, hogy hány percig tartózkodhatom a füves lejtőn, és merre lesz a menekülési útvonal. Amikor végre a nagy ember kijött a teraszra, ifjú barátom éppen eltávolodott. Tíz perc állt a rendelkezésemre. Azonnal a lejtő széléhez indultam.

Kényelmesen elhelyezkedtem, és a fegyver távcsövének három célzópontját rezzenéstelenül ráirányítottam a mellénye V kivágására. Felém fordult, és felhúzta az óráját. Ha akkor lőttem volna, soha nem tudja meg, hogy mi terítette le. Ebben a pillanatban enyhe szellő érintette az arcomat. Egészen addig mindenütt halálos nyugalom honolt. Számításba kellett vennem a szelet. Kétségtelen, hogy a nagy ember követői az isteni gondviselést látnák ebben. Nem szállhatok velük vitába, mert a gondviselés kétségkívül különös módon óvja a magányos, hím nagyvadakat. Mindenki, aki vadászott már különleges tróféára, tudja ezt. Eléggé természetszerű. Magát a Mindenhatót is mindig férfiasnak tartották.

Kiáltást hallottam. A következő dolog, amire emlékszem, hogy egy, a tarkómra mért erőteljes ütés után próbálok feleszmélni, aztán megláttam, hogy ifjú barátom rám szegezi a revolverét. Előbb egy követ vágott hozzám, csak azután ugrott nekem – azonnali, ösztönös reakció volt, sokkal gyorsabb, mint ha a pisztolyával babrált volna. Egymást bámultuk. Emlékszem, összefüggéstelenül azon méltatlankodtam, hogy hét perccel korábban érkezett. Úgy nézett rám, mint ha maga az ördög lennék, borzadállyal és félelemmel telve – nem

tőlem félt, hanem ennek a világnak a hirtelen feltárulkozó romlottságától.

– Visszafordultam – mondta. – Tudtam.

Persze hogy tudta. Nem lett volna szabad olyan öntelt bolondnak lennem, hogy megzavarom az őrjáratában az idegeit borzolva azzal, hogy követem. Nem hallott meg engem, és nem is vett észre, de eléggé felkeltettem az éberségét ahhoz, hogy változtasson a megszokott útvonalán.

A parancsnokával együtt bevitték a házba, és ott, amint már leírtam, hozzáértő szakemberek vontak kérdőre. A foglyul ejtőm elhagyta a szobát, szégyent hozva a férfiaságára – legalábbis ő így hihette –, merthogy rosszul lett. Én a magam részéről szenttelen maradtam. Talán nem lenne szabad szenttelenségnek neveznem, mert a testem érzékeny, és nem volt szünet vagy hiány az üzenetekben, amik az agyamat érték. De az edzettség számít.

Nem tartok rövid leírást az angol felsőbb osztály háború előtti spártai neveltetéséről – vagy a középosztálybeliekéről, ahogy manapság divatosan nevezik, a felsőbb szót meghagyva az angyaloknak –, mivel az a hétköznapi élet megszokott dolgaiban a legkisebb értékkel sem bír senki számára, mégis hasznos az olyan csodálatra méltóan ritka esetekben, amikor nagy fokú fizikai állóképességre van szükség. Átestem egy beavatási szertartáson a Rio Javaryn – csak ezen az egyetlen módon tudtam rávenni egy törzset, hogy megtanítsák nekem, hogyan lesznek úrrá a törzsbeli férfiak a vérzésen enyhe izommozgások révén –, amit inkább fogtam fel kellemetlen élménynek, mint az érettség bármiféle bizonyítékának. Mindössze egy napon és egy éjszakán át tartott, míg az angol törzsi érettségi szertartás a tízéves oktatás egésze alatt tart. Inkább a fiúk szellemét kínozzuk, semmint a testét, de végső soron minden kínzás a szellemet célozza. Arra

kondicionáltak, hogy tűrjek, anélkül, hogy méretes seggfejet csinálnék magamból. Mindössze ennyit értek szenvtelenség alatt.

Gyanítom, hogy a beletörődés nekem sokkal könnyebb volt, mint egy valódi gyilkosnak lett volna, mivel egyáltalán nem akadt, amiről vallhatnék, sem szövetségese, sem indíték. Nem menthettem magam azzal, hogy valami érdekeset árulok el nekik. Nem volt rá mód, hogy felelőtlen magatartásommal veszélybe sodorjak másokat. Így hát automatikusan ismétелgettem az igazságot, a legcsekélyebb reménye nélkül annak, hogy elhiszik.

Végül valaki felismerte a nevemet, és a vadászkaland története halványan elfogadhatóvá vált, de akár igaz, akár nem, most már fontosabb volt, mint korábban bármikor, hogy diszkréten végezzenek velem. Ez pedig könnyű volt. Elmondtam, hogy öt éjszaka nem aludtam fedél alatt, és hogy senki sem tudta, hol vagyok. Az irataimat és a tulajdonomban lévő tárgyakat visszatették a zsebembe, hetven-nyolcvan kilométernyit autóztak velem észak felé, és megrendezték a balesetet.

Amikor lemásztam arról az áldott vörösfenyőről, és megállapítottam, hogy a lábam elbír, mondjuk úgy, elkezdtem reménykedni. Akkorra már azt hihették rólam, hogy vízbe fúltam, vagy hogy sérülten és magatehetetlenül fekszem valamilyen folyóparti búvóhelyen, ahol majd megtalálják a holttestemet. A rendőröket és a hatóság más képviselőit a szomszédos falvakban figyelmeztetik, hogy legyenek résen egy félholt idegennel kapcsolatban, de a legkevésbé sem valószínű, hogy pontos leírásom kering távolabbi körzetekben. A nagy ember rezidenciáján a biztonságiaknak hivatalosan nem volt tudomásuk a létezéséről, és a nem hivatalos tudásukat a lehető legkevésbé kívülállóval szerették volna megosztani. A nemlétnek megvolt a maga kényelmes oldala. Ha órát lopok ahelyett, hogy egy nemzet

vezérének a fejére pályázom, akkor a fotóm az összes rendőrállomáson kint lett volna.

Ha tudnék járni, ha lenne új bricseszem, és ha át tudnék jutni a veszélyes zónán anélkül, hogy felhívnám magamra a figyelmet, az esélyeim az ország elhagyására jelentősen megnőnének. Az útlevelém, a térképem és a pénzem nálam volt. Megfelelően beszéltem a nyelvet ahhoz, hogy bárkit megtévesszen, kivéve egy magasan képzett embert, aki direkt a hibákra figyel. A jó öreg Szent György – a magam alkotta becenév volt ez országuk londoni nagykövete – váltig állította, hogy tájszólásban beszélek, de a csiszolt nyelvtan fontosabb volt számára, mint az akcentus. Ez amolyan a külügyektől elválaszthatatlan babonáság. Egy jól képzett diplomatának például úgy kellett írnia franciául, mint egy angyal, beszélni viszont mint egy nyegle genfi ficsúrnak.

Bárcsak elnézést kérhettem volna Szent Györgytől! Az utóbbi huszonnégy órából biztosan jó néhányat töltött azzal, hogy velem kapcsolatos szigorúan bizalmas üzeneteket válaszoljon meg – minél tiszteletteljesebben megfogalmazva, hogy nagyra becsült mesterének a testőre átkozott bolond, amit megtámogatott még egy erősebb hangú levéllel arról, hogy tagja voltam a klubjának, és elképzelhetetlen és teljességgel valószerűtlen számára, hogy bármi efféle vállalkozásba keveredjem. Attól félek, hogy emiatt meg is feddték aztán. Az adott tények tükrében a testőrnek volt igaz.

Úgy hiszem, szombat este lehetett, mert vasárnap volt, amikor elfogtak, bár azt követően már bizonytalan voltam az idő múlását illetően. Valahol kiesett egy nap, de hogy a fán töltött időből vagy a szigetén töltöttből, nem tudom.

Megközelítőleg tudtam, hol vagyok, és azt is, hogy ha ki akarok jutni a szikláknak és erdőségeknek ebből a roskadozó világából,

bármilyen ösvényt követnem kell, ami a folyóval párhuzamosan fut. Nem esett volna nehezemre a haladás, ha vannak mankóim, de egyetlen olyan hosszúságú faágot sem találtam, amit megfelelő módon a hónaljam alá illeszthettem volna. Ahogy így visszagondolok rá, szinte lehetetlen küldetés volt, de akkor és ott dühös voltam magamra, annyira dühös, hogy gyermekként bőgtem a tehetetlenségem miatt. A kezemmel képtelen voltam elég nyomást kifejteni egy késre, és kellő hosszúságú és alakú botot sem voltam képes találni. Egy órán át dühöngtem és átkoztam magam. Azt hiszem, a lelkiérem romokban hevert. Ám ez megbocsátható. Egy ilyen képtelen helyzetben ésszerűtlen volt elvárni magamtól, hogy különbséget tegyek a csoda közt, amit kikényszeríthettem, és a csoda közt, ami nem történhetett meg.

Végül el kellett fogadjam a kikényszeríthető csodát, vagyis hogy mankó nélkül jussak előre. Egy-egy durva bottal mindkét kezemben, körülbelül hat kilométert haladtam előre úgy, hogy az egyenletes talajon csoszogtam, az akadályokon pedig kúsztam-másztam egy rövid ideig vagy néha tovább is, ha már elviselhetetlenül fáj a lábam. Emlékszem arra a közismert érzésre, amikor az ember egy néhez bőrdöngőt cipel messzebbre, mint ameddig normál esetben elbírná, egyik kezéből a másikba fogja, egyre rövidebb és rövidebb időközökre, amíg már nem tudja eldönteni, hogy tovább tűrje-e a fájdalmat a jobb kezében, vagy átváltson a balra, amiben azonnal fájdalmat érez. Így volt ez akkor velem is, miközben a kúszást a járással váltogattam.

Hálát adtam Istennek, ha eljött a hajnal, mert ez azt jelentette, hogy nem kell tovább vonszolnom magam. Amíg nem tudtam pontosan, hogy hol járok, és az emberek milyen útvonalak mentén jönnek-mennek, addig rejtőzködnöm kellett. Egy száraz mélyedésbe

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

rogytam, és órákon át hevertem ott. Nem hallottam más hangot, csak a pacsirták énekét és azt, ahogy a tehenek a füvet rágják a szomszédos legelőn.

Egy idő elteltével azután felkeltem, és szemügyre vettem a környezetemet. Egy hegyháthoz közel voltam, tőlem balra lent egy erdős völgy húzódott, amelyen korábban átkeltem. Nem tűnt föl az éjszaka során, hogy felfelé mászom. Kimerültségem részben az emelkedőnek volt köszönhető.

Elnéztem messzebb a látóhatár fölött. Odalent egy folyó kanyargott hosszan. Annak közelebbi, bokrokba öltözött partjától egy gyalogsvény indult, hol elveszve a szem elől, hol megint előbukkanva, hogy aztán egy kis vashídban folytatódva keresztezze a patakot. Egy-két kilométerrel feljebb, a folyó túlsó partján egy vidéki város terült el néhány kisebb gyárral. Lejjebb a folyó mentén, mindkét oldalon legelők voltak láthatók, és egy kis sziget a folyó közepén. Épp olyan békés és biztonságos hely, mint a mi eldugott angol vidéki járásaink bármelyike.

Elővettem a térképet, és ellenőriztem a helyzetemet. Egy mellékfolyó húzódott előttem, amely harminc mérföld után Európa egyik fő folyójába torkollott. Alighanem a lenti városból, ami egy tartományi székhely, irányították a keresésemet, amiben a rendőrség, kik megmentőim kellett volna legyenek, valószínűleg szintén érintve volt. Mégis oda kellett mennem. Ez egy közlekedési csomópont: utakkal, folyóval és a vasúttal. És mivel nem tudtam járni, talátnom kellett valamilyen szállítóeszközt, ami elvisz a határra.

Időről időre rikkantások és csobbanások elhaló hangját hozta el hozzám a szél. Azt hittem, vernek valakit – morbid képzettársítás, bár az adott körülmények közt meglehetősen természetes –, aztán rájöttem, hogy a kiáltozás több nő együttes hangja, akik éppen fürödnek.